

Postanowienie z dnia 22 grudnia 2005 r.

II PK 188/05

Do wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie wlicza się kosztów procesu.

Sędzia SN Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 grudnia 2005 r. sprawy z powództwa Zofii P. przeciwko Starostwu Powiatowemu w C. o przywrócenie do pracy i zapłatę, na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu z dnia 28 lutego 2005 r. [...]

o d r z u c i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Chełmie wyrokiem z 12 czerwca 2003 r. [...] przywrócił powódkę Zofię P. do pracy w pozwanym Starostwie Powiatowym w C. na poprzednich warunkach i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 26.361,90 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami pod warunkiem zgłoszenia przez nią gotowości do pracy.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu wyrokiem z 28 lutego 2005 r. [...] na skutek apelacji strony pozwanej, zmienił powyższy wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego Starostwa Powiatowego w C. na rzecz powódki Zofii P. kwotę 45.289,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami, pod warunkiem podjęcia pracy, i oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto oddalił apelację w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego (w sprawie tej Sąd Najwyższy wydał wyrok z 14 października 2004 r., I PK 674/03).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka zaskarżając wymieniony wyrok: 1) w części oddalającej powództwo o zapłatę

odsetek od zasądzonego wynagrodzenia od 1 maja 2002 r. do 17 lutego 2005 r. w łącznej kwocie 9.909,20 zł oraz o zapłatę z tytułu zwrotu kosztów procesu w łącznej kwocie 5.840 zł (pkt I.2 wyroku); 2) w części oddalającej żądanie zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego za instancję odwoławczą i postępowanie kasacyjne (pkt III wyroku).

Skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 85 § 2 k.p. w związku z art. 300 k.p., oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., a także przepisu § 11 ust. 1 i 2 w związku z § 2 ust. 2, § 12 ust. 1 pkt 1, ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w związku z art. 45 k.p. oraz art. 47 k.p., przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie.

Skarżąca wniosła o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie oraz o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego przez zasądzenie na rzecz powódki: odsetek od zasądzonego i wypłaconego przez pozwanego wynagrodzenia za okres od 1 maja 2002 do 17 lutego 2005 r. w kwocie 9.909,20 zł zgodnie z przedstawionym wyliczeniem, a ponadto o zasądzenie kosztów procesu w kwocie 5.840 zł za instancję odwoławczą, kosztów procesu za postępowanie kasacyjne w sprawie I PK 674/03 w kwocie 5.500 zł i zasądzenie kosztów obecnego postępowania kasacyjnego albo o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadniając wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej skarżąca wyraziła pogląd, że brak szczegółowej regulacji kwestii zasądzania odsetek ustawowych od wynagrodzenia w przypadku jego zasądzenia pod warunkiem podjęcia pracy budzi poważne wątpliwości sądów i zachodzi w tej mierze potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wątpliwość ta dotyczy, zdaniem skarżącej, prawidłowego zastosowania art. 85 § 2 k.p. przez Sąd Okręgowy, który całkowicie pomógł ten przepis. Zagadnienie prawne dotyczące naliczania odsetek od wynagrodzenia budzi szereg wątpliwości i kontrowersji szczegółowo przedstawionych w skardze kasacyjnej. Drugą okolicznością uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej jest, zdaniem skarżącej, konieczność rozpoznania zagadnienia prawnego, budzącego poważne wątpliwości, a dotyczącego stosowania prze-

pisu § 11 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w sprawach o przywrócenie do pracy i o wynagrodzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok Sądu drugiej instancji wydany został 28 lutego 2005 r., czyli już po wejściu w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98). Do rozpoznania skargi kasacyjnej mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego po zmianach wynikających z tej nowelizacji.

Według art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty dziesięciu tysięcy złotych, a to oznacza, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Pełnomocnik powódki wskazał wprawdzie w skardze kasacyjnej wyższą wartość przedmiotu zaskarżenia - mianowicie 21.299,20 zł - lecz uczynił to bezpodstawnie i w sposób nieprawidłowy.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w części, a mianowicie w zakresie orzeczenia dotyczącego oddalenia powództwa o zapłatę odsetek od zasądzonego na jej rzecz wynagrodzenia oraz w zakresie kosztów postępowania. Zaistniała zatem sytuacja, w której przedmiotem zaskarżenia na etapie postępowania kasacyjnego stało się jedynie roszczenie uboczne. Tymczasem, jak przyjął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 28 czerwca 1999 r., III CZP 12/99 (OSNC 2000 nr 1, poz. 1), oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia kasacją ograniczoną wyłącznie do odsetek traktowanych dotychczas jako należności uboczne powinno nastąpić według zasad ogólnych. Jeżeli przedmiotem zaskarżenia jest wyłącznie orzeczenie rozstrzygające o nieskapitalizowanych odsetkach, dochodzonych obok roszczenia głównego, kasacja jest dopuszczalna, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia osiąga progi kwotowe określające jej dopuszczalność z punktu widzenia wartości przedmiotu zaskarżenia. W razie wniesienia kasacji tylko w części dotyczącej odsetek i uprawomocnienia się orzeczenia w pozostałej części, brak pod-

staw do przyjmowania nadal wartości przedmiotu sporu ustalonego uprzednio dla roszczenia głównego, która wobec zakończenia sporu utraciła znaczenie.

Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego zachowuje aktualność również w obecnie obowiązującym stanie prawnym w odniesieniu do skargi kasacyjnej, czego konsekwencją w niniejszej sprawie powinno być oznaczenie przez skarżącą wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie odpowiadającej dochodzonym na etapie postępowania kasacyjnego skapitalizowanym odsetkom. Odsetki te wynoszą - według wyliczenia samej powódki - jedynie 9.909,20 zł.

Tymczasem, oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną skarżąca zsumowała odsetki od zasądzonego roszczenia (9.909,20 zł) oraz dochodzone koszty procesu (5.840 zł i 5.550 zł). Taki sposób oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest prawidłowy z uwagi na wyraźną treść art. 20 k.p.c., według którego do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek, pożytków i kosztów, żądanych obok roszczenia głównego. Do wartości przedmiotu zaskarżenia nie wlicza się w szczególności kosztów procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2002 r., I PKN 108/01, OSNAPiUS wkładka 2002 nr 14, poz. 11, postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2002 r., II UKN 442/01).

Niezgodnie z dyspozycją art. 20 k.p.c. powódka doliczyła do wartości przedmiotu zaskarżenia koszty postępowania w kwocie 5.840 zł i 5.550 zł, co doprowadziło do błędnego określenia w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia (9.909,20 zł + 5.840 zł + 5.550 zł = 21.299,20 zł).

Prawidłowo obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną powinna wynosić 9.909,20 zł. Oznacza to, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest niedopuszczalna ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====